

Teater.Ooperiõhtu "Estonias"

Leoncavallo "Pajatsid" on esimene ooper, mille ettekandele "Estonia" kohusetundlikult, oma ülesannet õieti hinnates ja o m a l jöul on a nud. Sellepärast jääb 10. detsember meie teatri ajalosse "tähtpäeva ja "sünnimuseks", mis teatud arenemise-järku märgib. Ja need ei eksi vist mitte, kes arvavad, et seda sündmust ka paljude aastate järele veel rahulolemisega mälestada tohib, kui õnnestunud katset, mis loo- tust äratas ja julgust andis uute, veel suuremate ülesannete kallale asuda.

"Pajatsid" on kõige pealt kõva proov o r k e s t r i l e. See ei ole mitte muusika, millest kuidagi viisi "mahamängimisega" üle saab, vaid peen miniatuurtöö, täis pisikesi, "õrnu" detailisid ja peensusi, millede esiletoomine peale tehnikalise osavuse veel suurt intelli- gentsi ja tundelikku hinge nõuab. "Estonia" orkester ja ta väsimata juhataja näitasid, et see proov neil mitte üle jõu ei käi. Tahaks kog- ni tunnistada, et just nemad sel õhtul kõige enam oma ülesande kõr- gusel seisid ja väga tuntavalt selleks kaasa mõjusid, et ooperi ette- kanne üleüldiselt õ i g e r a h u l o l d a v a mulje jättis.

Mis s o l i s t i d e s s e puutub, siis olid vist õige paljud teatrisolijad hr. S ä l l i k u jaoks tugeva mõedu uudishimu kaasa võtnud. Kudas rahuldab ta pärast Sölat, kes Pajats-Caniot õigusega oma hiilgeosaks võib nimetada? Kas ei ole selles osas esinemine te- ma poolt natuke liig suur julgus?... Nüüd tundub see uudishimu ja ka- tus peaaegu haavavana. Õige küll: hr. Sällikul ei olnud mitte just s- da kaasakiskuvat hoogu, seda traagikalist suurust ja võitvat vabadus- laulus ja mängus, mida Pajatsilt nõuda võib ja mida Solal oli. Tema ettekandel ei äratanud näit. ilus arioso esimese vaatuse lõpus mitte- niitormilist käteplaginat, kui Soome parema tenori esitusel. Aga see ei tähenda midagi: hr. Sälliku esinemine jättis üleüldiselt siiski mulje, et see, mis puudus, temale midagi võimatut ja äravõitmatut ei ole. See t u l e b veel. Pajats oli nagu anderikka kunstniku maa- litud pilt, mis oma idee ja kompositsiooni poolest palju töötab, aga veel lõplikult valmis ei ole.

See, mis hr. Sälliku kohta iseäranis öeldud, maksab osalt kõige se- le kohta, mida näitelaval nägime ja kuulsime. Oli tunne, nagu oleks ooperi ettevalmistamise^{ks} haruldase hoole ja armastusega tööl oldud, aga vähe enneaegu publikumi ette astunud. Ettekandes, nii ensembles kui ka solistide esinemises, leidis tumedaid, ebamääraseid kohti, mis kogumuljet segasid ja tervet teost algusest lõpuni ühesuguse mõnu- tunde maitsta ei lubanud.

Nii puudus neiu P a n g a s e N e e